

HOMILIE voor de uitvaart van Lucien Declerck-Brugge Sint-Michielskerk 28.04.2017

Eerste lezing: Jesaja 43 (1-5) - Evangelie: naar Mt. 5 (1-12)

Beste Yvonne,

Beste Hilde en Jan, Johan en Kristien en Koen en Sylvie en Heidi,

Geachte klein- en achterkleinkinderen, familieleden en vrienden van Lucien en de familie,
Broeders en zusters,

Aan de rand van de Brugse binnenstad, langs de Oostmeers, in vogelvlucht hier niet ver vandaan, bevindt zich een 'schrijfwinkeltje', Symposion genaamd. Je kunt er houten letters kopen, verschillend van kleur en vorm, om een woord mee te vormen, een goed woord bv. om aan iemand ten geschenke te geven.

Wat is een goed woord? Een woord dat je goed doet, een woord dat optilt, een woord dat verbindt, een woord dat een sleutel kan zijn om een innerlijke wond te genezen, een woord waar je warm van wordt, een woord dat jou serieus neemt, waarmee je je gekend en gezien weet.

Goede woorden als geschenk bij een uitvaart van iemand die er zoveel – ook in zijn beroepsleven – heeft gevormd: we willen ze hier proberen te vinden en te spreken en ze mekaar als geschenk aan te bieden. Goed wetend dat een kwinkslag, een tinteling in de ogen, humo r... ook als een geschenk kunnen werken. Er is zoveel meer dan woorden. Lucien wist dat ook.

Lucien is zondagmorgen heel onverwacht van ons heen gegaan: hij had nog de ontbijttafel voor zichzelf en zijn vrouw klaargezet en de koffie gemaakt. Voortekenen van een nakend afscheid waren er niet. Zo plots en onvoorzien afscheid moeten nemen van een geliefde persoon is zwaar: verdriet kan dan met de oerkracht van een bergrivier neerkomen in het stille dal van je bestaan – zegt de dichter. Een mens kan het misschien wel leren dat sterven bij het leven hoort, maar verder gaan zonder de liefste is als een boom die in één vriesnacht al zijn bloemknoppen heeft verloren.

Afscheid nemen betekent achterblijven omringd door stilte en gemis dat als een wond is, een verminking, die diep in het vlees van ons hart snijdt en om een behandeling met zalf vraagt. En de beste zalf – lijkt me – zijn de goede herinneringen. Ja, in de tuinen van verdriet blijft de klapproos van herinnering in de warmste tinten bloeien.

En goede herinneringen aan Lucien Declerck zijn er genoeg.

Onze overledene is te Beernem geboren op 8 januari 1933 en groeide er, naast de voormalige Sint-Andreaskliniek, op samen met zijn tweelingbroer Julien en zijn oudere broer Antoon. Hij was jarenlang actief lid van de KAJ en de Chiro. Hij volgde een opleiding drukkerij-linotypist aan het VTI in Brugge en ging op jonge leeftijd aan de slag bij de drukkerij Barbiaux en fietste dan elke dag van Beernem naar Brugge.

Op 28 augustus van het jaar 1958 huwde hij met Yvonne Coene en het jonge koppel ging in Brugge wonen. Samen werden ze de ouders van vier kinderen: Hilde, Johan, Koen en Heidi. En later werden ze de fiere en gelukkige grootouders van dertien kleinkinderen. Lucien vond werk bij het Brugs Handelsblad en maakte er de hele evolutie mee van lood-letterzetten en ponsbanden tot tekstverwerking en lay-out via de computer. De verhuis van het weekblad naar Roeselare, naar Roularta, moest hij niet meer meemaken. Hij ging op rust – al is dat woord hier niet zo goed gekozen – in 1990.

Lucien was een kritische maar heel gelovige man, die graag – en jarenlang – avondcursussen volgde om zijn talen, cultuur en kennis van vele zaken bij te schaven. Hij hield ook van reizen –

gepland tot in de kleinste puntjes, de voorbereiding gaf hem reeds veel voldoening – met het hele gezin naar Zwitserland bijvoorbeeld, of naar Frankrijk voor een paar dagen ... maar altijd met de trein, want voor dit vervoermiddel had hij een voorkeur: de wagen liet hij liever thuis; moeder was de chauffeur in huis, vertelden de kinderen me.

En verder hield hij van literatuur, muziek, lezen, tuinieren en wandelen. Zowel zijn geest als zijn lichaam moesten beweeglijk blijven: literatuur enerzijds – ook over andere godsdiensten – en werken in zijn moestuin en de serre die hij zelf gemaakt en versterkt had anderzijds hielpen hem daarbij. Voor Pasen had hij met zijn zoon Johan nog een terrasje gelegd om met zijn echtgenote in zijn tuin te kunnen zitten.

Van alle nieuws wou hij op de hoogte zijn, de namen plakte hij op de juiste personen: hij kon feilloos onthouden.

Ook de zorg voor zieke mensen tekende hem: hij ging ze bezoeken en hield dat met de steun van Yvonne bij. Ook zijn moeder die vanuit Beernem naar een huisje achter het ouderlijk huis was komen wonen – zo zegden me de kinderen – kreeg vaak bezoek van haar zoon en zij werden met aandrang gevraagd er ook vaak langs te gaan.

Lucien was een zeer geëngageerde mens. Eerst zette hij zich graag in voor de Sint-Godelieveparochie – in de parochieraad, de werkgroep missie enz. – waar hij met zijn gezin en vele vrienden zeer gelukkige jaren beleefde.

In 1990 is hij van de Sint-Godelieveparochie naar de Sint-Michielsparochie verhuisd waar hij zich opnieuw, bijvoorbeeld als buurtwerker, inzette en lid werd van OKRA.

Mijn collega Jef Quaghebeur hier wees er me op dat Lucien bijna twintig jaar lid was van de RVB van de vzw Sint-Tillo's Missiebond en sinds 2013 ook voorzitter. De gewezen proost vertelde me dat ze voor de bijeenkomsten van deze RVB altijd gastvrij en hartelijk bij Lucien thuis werden ontvangen, met de steun van zijn echtgenote natuurlijk. Vele missionarissen werden toen door dit werk gesteund. De bond is hem dankbaar voor zijn jarenlange gedegen inzet en vriendschap.

Zelf heb ik Lucien leren kennen via Adem-Tocht toen ik diocesane pastor werd van deze spiritualiteitsbeweging voor senioren. Onze vorige diocesane voorzitter Maria Seurinck mailde me deze week 'met Lucien verliest Adem-Tocht één van zijn pioniers, een man met een enorme gedrevenheid, met werkracht en talenten. Zijn inzet voor Adem-tocht Bisdom Brugge en Vlaanderen kan niet overschat worden.'

Ja: hij was jarenlang lid van ons diocesaan bestuur, van de algemene vergadering die bijvoorbeeld de thema's vastlegt die besproken worden, en vooral: hij stond in voor de opmaak en de verzending, het redigeren en proeflezen van ons tijdschrift: alles wat te maken had met woorden en letters pakte hij in handen. Op de omslag van ons blad was dan ook zijn naam te vinden als verantwoordelijke uitgever. Als hij nummers terugkreeg omwille van een veranderd adres, zocht hij tot hij het nieuwe adres gevonden had. Hoeveel adresetiketten zou hij niet gedrukt en klaar gemaakt hebben? Hoeveel werkbezoekjes niet gebracht hebben aan ons diocesaan secretariaat in Groenhove en aan Paula onze secretaresse, om hulp te verlenen ... met de belbus.

Onze tweede concelebrant Marnix Galle die nu geestelijk begeleider is van de plaatselijke kring van Adem-Tocht hier op Sint-Michiels en op uitdrukkelijke wens van Lucien – die veel richtlijnen voor zijn uitvaart had opgeschreven – mee voorgaat in deze dienst, vertelde me dat Lucien in elke vergadering aan bod kwam om telkens weer de juiste accenten te helpen leggen en tegelijk

respect op te brengen voor ieders mening. “Elke samenkomst met Lucien in ons midden, dat was een verrijking en een feest, zeker met de gulle en gastvrije aanvulling van Yvonne, de dienstbare bij uitstek.” Zo formuleerde hij het mooi...

Ik ben blij dat ik hier publiek Lucien mag en kan bedanken voor zijn inzet en vriendschap ook bij ons in Adem-Tocht en voor de dienst die hij zo aan zovele senioren in Vlaanderen heeft bewezen.

En nog iemand: Jij, Yvonne, zijn steun en toeverlaat, zijn grote liefde. 27 jaar waren jullie samen thuis, dag in dag uit. Hilde vertelde me dat ze jullie soms kon horen schateren van het lachen ... hoe mooi is zo'n liefde toch.

Goede mensen,

Er is nog een zachte zalf voor ons verdriet en dat is die van ons geloof. Eergisteravond, minder dan een uur nadat ik de familie van Lucien verlaten had na een rouwbezoek, maakte ik in de abdij van Zevenkerken de voorstelling mee van een nieuw boek van pater Benoît Standaert over de apostel Paulus. Toen hij daar vertelde dat deze gedreven geloofsgetuige meesterlijk was in denken, bidden en liefhebben, moest ik de hele tijd aan Lucien denken. De wereld berust op drie pijlers, zegt een bekend Joods geschrift: de studie van de Thora, de cultus en de werken van barmhartigheid. Drie assen van ons bestaan die ons leven structureren volgens drie wezenlijke relaties: de relatie met God (in de cultus en het gebed), met de andere (in de werken), en met jezelf (in de wijsheid). Wijsheid, heiligheid en ethiek organisch verbonden, zoals ik dat aanvoelde bij Lucien. Leerling levend onder Gods Woord, thuis in de kunst van het bidden, leraar in de liefde. Mooi toch!

De eerste lezing die we voor zijn uitvaart hebben gekozen sluit aan bij het thema van Adem-Tocht van deze maand: 'kostbaar in zijn ogen'. Wij zijn door God bemind zoals we zijn, uniek in Zijn ogen. Een diepe overtuiging van Lucien.

Zo heeft hij zijn vrouw ervaren als zo kostbaar in zijn ogen en in de ogen van God; en dat kon hij ook zeggen van zijn kinderen, schoonkinderen en kleinkinderen, ook al verschillen ze van overtuiging en waardenschaal. Vanuit deze boodschap heeft Lucien geleefd en dat heeft hij met zijn lieve vrouw voorgeleefd.

De evangelielezing van deze viering – de aanhef van de programmatische Bergrede die de acht zaligsprekingen zijn – heeft Lucien zelf gekozen. We hoorden ze in een mooie bewerking. Om het met een bekend beeld van Lucien te zeggen – vertelde Marnix – deze sterke tekst is de outline en inhoud van Jezus' boodschap in een mooie en sprekende lay-out en die is voor Lucien zijn opdrachtverklaring geworden die hij wil doorgeven aan ieder van ons: ze zijn acht typering van het type mens dat Jezus voor ogen had als Hij aan zijn leerlingen dacht. Wie niets te verliezen heeft, nederig van hart is, treurig om wat nog onaf en liefdeloos is in de wereld, zachte moed opbrengt om die te verbeteren, dorst en hongert naar gerechtigheid, barmhartig is en zuiver van hart, vrede sticht ook als dat niet geapprecieerd wordt, die is goed bezig. Niet te verwonderen dat Lucien deze lezing gekozen heeft. Het zijn acht felicitaties aan ons adres: gelukkig zijn we als we ze ter harte nemen ... én acht oproepen: 'en marche' vertaalt de jood Chouraqui ze ... allen vooruit: werk eraan!

En: ze spreken van de voltooiing in het Rijk Gods.

'Wees niet bang; vrees niet. Ik ben jouw God, Ik ben met jou, Ik ben je redder' legt Jesaja God in de mond voor hij ons verzekert 'je bent zo kostbaar in mijn ogen, Ik hou zoveel van jou'.

Ja, sterker dan de dood is Gods Liefde. Een nieuwe hemel, een nieuwe aarde, dat is het wat Hij ons heeft beloofd ... Zijn vriendschap reikt tot de hemel, zijn trouw tot aan het firmament. 'Ja' zegt de psalm (103) 'duren zal de liefde van God voor allen die zijn woord aanvaarden en het volbrengen'.

Een hand zal ons wenken. Een stem zal ons roepen: ik open hemel en aarde en afgrond. En wij zullen horen, en wij zullen opstaan en lachen en juichen en leven.

Beste Lucien,

We danken je voor alle liefde die van jou is uitgegaan, naar je goede vrouw Yvonne, naar je kinderen, je klein- en achterkleinkinderen en naar nog zovelen ook hier onder ons.

Je was een goede mens, punctueel en veeleisend voor jezelf. De assen van je leven waren: studie, gebed en engagement.

"Zo wijs en toch zo bescheiden,
zo streng maar o zo rechtvaardig
zo principieel, maar met zoveel respect voor de mening van de ander,
zo zorgzaam voor iedereen,
zo'n groot hart voor ons allen,
zo charmant, zoveel relativerende humor,
zo klein en toch zo groot,
zo fier op ons en wij allen op jou"
schreef je dochter Heidi gisteren ...
"We dragen je mee in al wat we doen."

Mocht je dan vinden nu, met allen die reeds daar zijn, met je broer
– verheerlijkt in het Licht –:
goedheid, liefde, vrede, rust, Leven
waaraan in eeuwigheid geen einde komt!
Lucien, God zegene en God beware je!